

ikke har reel bekæmpelseskapacitet - for dermed at kunne vurdere situationen og rapportere denne til Søværnets Operative Kommando. Dette vil f.eks. være i situationer, hvor det involverede skib enten ikke har overholdt sin meldepligt efter havmiljølovens § 38, stk. 1, eller hvis de oplysninger, som skibet giver til Søværnets Operative Kommando ikke fremstår som troværdige, eller skibet i øvrigt ved sin adfærd skaber grundlag for mistanke om uregelmæssigheder.

Af særlig betydning for vurderingen af, hvad der må anses som rimelige forholdsregler ved en forurening eller fare herfor, vil også være hvor skibet geografisk befinder sig, når hændelsen indtræffer. Det er således ikke uden betydning, om hændelsen indtræffer i eller tæt ved et naturbeskyttelsesområde eller ej. Ud fra ovennævnte forsigtighedsprincip og det forhold, at der ikke består en bagatelgrænse for forureningen, er det som udgangspunkt rimeligt at iværksætte udvidede bekæmpelsesforanstaltninger, såfremt hændelsen er indtrådt i eller tæt ved et naturbeskyttelsesområde.

Beslutningen om, hvorvidt en olieforurening kan bekæmpes og om rimelige forholdsregler som følge deraf bør iværksættes, træffes af Søværnets Operative Kommando efter samråd med chefen på det involverede miljøskib. Det vil således være Søværnets Operative Kommando, som vurderer, om en olieforurening kan bekæmpes, eller om den vil kunne fordampe af sig selv. Søværnets Operative Kommando kan i den situation lade et miljøskib forblive ved forureningen i en periode med henblik på at fastslå, hvorvidt olien bør bekæmpes, eller om den vil fordampe. På tilsvarende vis vil et miljøskib kunne indsættes i tilfælde af kollision, brand eller grundstødning, hvor der ikke umiddelbart er sket udslip, men hvor der kan være en risiko (fare) for et sådant udslip og dermed for en forurening i forbindelse med, at havaristen trækkes fri eller afventer reparation.

Ved større udslip er det tillige Søværnets Operative Kommando, der har den overordnede operative ledelse af bekæmpelsesaktionen til søs, og som derfor efter samråd med andre relevante myndigheder træffer beslutninger om, hvilke bekæmpelsesforanstaltninger der bør iværksættes. I sager af denne type vil der ofte være tale om stort tidspres, og Søværnets Operative Kommandos beslutninger om bekæmpelsesforanstaltninger vil derfor for en stor dels vedkommende bero på et skøn baseret på de på beslutningstidspunktet foreliggende oplysninger. Henset til de omstændigheder, hvorunder beslutninger om bekæmpelsesforanstaltninger træffes, forudsættes det, at et sådant skøn ikke efterfølgende i forbindelse med opgørelsen af

omkostninger til bekæmpelsen kan tilsidesættes, medmindre vægtige argumenter taler herfor.

For så vidt angår ovennævnte »overvågning« ved miljøskibe og de øvrige nævnte beredskabs- og bekæmpelsesforanstaltninger, som iværksættes, skal omkostningerne herfor (objektivt ansvar, jf. ovenfor) bæres af det (potentielt) forurenende skibs ejer.

Bestemmelsen i § 44, stk. 1, vil ikke blive bragt i anvendelse, såfremt det godtgøres, at den pågældende hændelse er en følge af de i sølovens § 192, stk. 1, litra a-c, nævnte årsager (bl.a. krigshandlinger og sabotage). I de særlige tilfælde, hvor et skib, der yder et nødstedt skib hjælp, foretager udtømmning af olie m.v. f.eks. for at dæmpe søen, følger det af de almindelige nødretningsregler i dansk erstatningsret, at udgifterne i medfør af denne bestemmelse påhviler det nødstedte skib.

For så vidt angår platforme, er det miljøministeren, der har det overordnede ansvar for forureningsbekæmpelse til søs. Det har imidlertid altid været fast praksis, at det er koncessionshaverne selv, der sørger for at iværksætte og afholde udgifterne til beredskabs- eller bekæmpelsesforanstaltninger af forurening fra platformene. Der vil ikke blive ændret på denne praksis. Skulle der imidlertid blive tale om en forurening, der har et sådant omfang, at platformen ikke selv kan klare bekæmpelsen, vil Miljøstyrelsen foranledige en bekæmpelsesaktion iværksat. Miljøstyrelsen vil i sådan en situation anmode forsvaret om assistance. De udgifter koncessionshaverne skal afholde i den forbindelse vil være lig med de udgifter forsvaret evt. har haft i forbindelse med beredskabs- eller bekæmpelsesaktionen. Det foreslås, at miljøministeren får samme hjemmel som forsvarsministeren til at udstede bekendtgørelse om de nærmere udgifter i forbindelse med en beredskabs- eller bekæmpelsesaktion. Det er forventningen, at Miljøministeriets vejledning eller bekendtgørelse vil henvise til forsvarets udgiftsbekendtgørelse.

2.2.8. Tilsyn på land

Det foreslås, at tilsynsbestemmelsen i § 45, stk. 2 opdateres, således at tilsynsmyndighederne udover skibe og platforme fremover også får adgang til lokaliteter på land. Bestemmelsen er herudover tilpasset, så den i højere grad svarer til tilsvarende bestemmelser i miljølovgivningen.

2.2.9. Klassifikationsselskaber

Endelig foreslås det, at miljøministeren får hjemmel til at autorisere private, først og fremmest klassifikationselskaber, til at udføre syns- og certifice-